

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 302/07
22.02.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Слијепчевића, председника већа, Браниславе Апостоловић, Слободана Спасића, Надежде Радевић и Миломира Николића, чланова већа, у парници тужилаца малолетне АА, чији је законски заступник отац ББ, ВВ и ГГ, чији је пуномоћник АБ адвокат, против тужене ЈП "Железнице Србије" Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж.12567/06 од 1. новембра 2006. године, у седници већа одржаној 22. фебруара 2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Београду Гж.12567/06 од 1. новембра 2006. године у I ставу изреке тако што се жалба тужене одбија и делимична пресуда Другог општинског суда у Београду П.6941/2005 од 20. јуна 2006. године потврђује у I ставу изреке.

У преосталом делу ревизија тужилаца изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж.12567/06 од 1. новембра 2006. године (II став изреке) се ОДБИЈА као неоснована.

О б р а з л о ж е њ е

Делимичном пресудом Другог општинског суда у Београду П.6941/2005 од 20.6.2006. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужиоцима на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због смрти блиског лица исплати износ од по 300.000,00 динара сваком од тужилаца, укупно 900.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 20.6.2006. године па до исплате. Ставом другим изреке, делимично је одбијен тужбени захтев тужилаца преко досуђеног износа од по 300.000,00 динара па до износа до 1.500.000,00 динара за тужиле АА и ВВ, а преко досуђеног износа од 300.000,00 динара па до 500.000,00 динара за тужиоца ББ.

Одлучујући о жалбама тужилаца и тужене, Окружни суд у Београду је пресудом Гж.12567/06 од 1.11.2006. године, ставом првим изреке, преиначио делимичну првостепену пресуду у ставу првом изреке и обавезао тужену да тужиоцима на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због смрти блиског лица исплати износ од по 150.000,00 динара са законском затезном каматом као у првостепеној пресуди, док су тужиоци са вишком захтева преко досуђеног износа одбијени. Ставом другим изреке, потврђена је делимична првостепена пресуда у ставу другом изреке и жалба тужилаца одбијена као неоснована.

Против пресуде Окружног суда у Београду тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе чл. 399. ЗПП, ("Службени гласник РС", бр. 125/04), Врховни суд је нашао да је ревизија тужилаца делимично основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 361. ст. 2. тач. 9. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а нису учињене ни битне повреде на које се у ревизији тужилаца указује.

Према утврђеним чињеницама, дана 10.5.2000. године око 05,40 часова дошло је до саобраћајне незгоде на железничкој станици ДД, тако што је сада покојна ПП супруга и мајка тужилаца, дошла на станицу, купила возну карту и отишла на перон између 3. и 4. колосека, где су путници очекивали долазак Беовоза из правца ЋЋ према Београду, који је требало да дође на 4. колосек. Ширина перона на коме су стајали путници је износила 1,6 метара, није окречена линијама које означавају где треба путници да стоје, на перону је био велики број путника. Сада покојна ПП стајала је окренута лицем према 4. колеску када је уместо Беовоза нашио теретни воз кроз отворени зелени сигнал који је стварао буку и ширину ваздушног удара и дуго пролазио кроз станицу, а у истом тренутку наишла је из правца Београда празна гарнитура воза. Оба воза су прошла кроз станицу без заустављања, њихов пролазак није најављен преко разгласа, а најављивање возова није било прописано пословним редом железничке станице ДД. Сада покојна ПП се померила према 3. колосеку уназад тако да је на њу налетела локомотива Беовоза који је ишао 3. колосеком из правца Београда према ЋЋ и усмртио је.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применили материјално право – одредбу чл. 172. и 174. Закона о облигационим односима, као и одредбе чл. 684. и 648. Закона о облигационим односима, јер је сада покојна ПП била путник која је имала уредну возну карту, а у вези са чл.8., 20., 24., 39. и 44. Закона о безбедности у железничком саобраћају и чл. 9., 13., 20., 25. тач. 13., чл. 29. ст. 1. и 2. и тач. 7. Правилника о унутрашњем реду у железничком саобраћају од 15.10.1994. године, као и чл. 2. тач. 5. и чл. 44. тач. 8. Саобраћајног правилника тужене, када су закључили да је тужена у обавези да тужиоцима надокнади штету коју су претрпели.

Правилно су нижестепени судови закључили да у конкретном случају постоје пропусти у понашању оба учесника у овој незгоди. Допринос сада покојне ПП се састоји у томе што није била довољно пажљива и опрезна док се кретала по железничком перону у железничкој станици ДД, да је морала имати у виду могућност да воз може наићи и 3. колосеком, да је била дужна да на перону стоји и креће се са пуном пажњом имајући у виду ширину перона, број путника на перону и близину воза који је у покрету ради безбедности свог живота и здравља. Допринос тужене се састоји у томе да као власник опасне ствари и организатор превоза, односно превозиоца није обезбедила да пословним редом железничке станице ДД буде прописано најављивање возова који пролазе кроз станицу ДД, како је то предвиђено чл. 44. тач. 8. Саобраћајног правилника тужене, већ је оставила да најављивање зависи од оцене отправника послова. Ненајављивање возова који пролазе кроз станицу ДД смањило је безбедност путника и путници нису били упозорени да кроз станицу долази теретни воз без заустављања, да је потребно да се склоне са перона ради личне безбедности. Поред тога, на перону ширине 1,6 метара где је стајао велики број путника нису биле уцртане линије које означавају безбедност растојања од ивице перона где могу стајати путници.

Међутим, на потпуно и правилно утврђено чињенично стање, погрешно је другостепени суд применио материјално право одредбу чл. 192. Закона о облигационим односима, када је закључио да допринос сада покојне ПП настанку ове саобраћајне незгоде па тиме и штете износи 70%, а да допринос тужене износи 30%.

Наиме, Врховни суд налази да је првостепени суд на утврђено чињенично стање правилно применио одредбу чл. 192. Закона о облигационим односима када је закључио да је допринос сада покојне ПП настанку саобраћајне незгоде 40%, а допринос тужене 60%, имајући при томе у виду пропусти и сада покојне ПП и тужене, те чињеницу да је и другостепени суд у потпуности прихватио закључак првостепеног суда о пропустима покојне ПП и тужене, али погрешно применио материјално право када је одлучивао о доприносу сада покојне ПП и тужене.

Правилно је првостепени суд на основу одредбе чл. 200. и 201. Закона о облигационим односима и чл. 224. ЗПП-а закључио да правична новчана накнада за душевне болове због смрти блиског сродника износи 500.000,00 динара, па је правилно узимајући у обзир допринос блиског сродника тужилаца и допринос тужене сваком од тужилаца досудио по 300.000,00 динара, а са вишком тужбеног захтева тужиоце одбио. Из наведених разлога, неосновано је истицање у ревизији тужилаца да је и првостепени суд погрешно применио материјално право када је досудио тужиоцима наведени износ а са вишком захтева их одбио.

Врховни суд је на основу одредбе чл. 407. ст. 1. и чл. 405. ЗПП-а делимично усвојио и делимично одбио

ревизију тужилаца и одлучио на начин описан у изреци ревизијске одлуке.

Председник већа-судија,
Драгиша Слијепчевић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Мирјана Војводић

сд